

■ Aan de andere kant van de plas

Ruben E. A. Musson

Dit artikel is een compilatie van de "e-mails naar het thuisfront" tijdens mijn zomerstage op Williams College, Williamstown MA in de Verenigde Staten.

16 juni 2004

Yo allemaal,

Hier dan een eerste Amerika-impressie. Zoals altijd ben ik overenthousiast... oftewel, er gaat een flink epistel volgen. Laat je prak niet aanbranden en zap gerust af en toe naar een andere activiteit. Ik beloof absoluut beterschap bij m'n volgende reports.

Om bij het begin te beginnen, de vliegreis was niet bijster bijzonder. Het was lekker proppen, naast een tamelijk plomp uitgevallen kerel uit het Midden-Oosten, maar deze bleek smakelijke verhalen kwijt te willen en die maakten het kunststof eten ruimschoots goed. En ja, als je dan uiteindelijk al dalend ziet dat daar in een hoekje Manhattan een beetje ligt te liggen, dan begint het toch wel te kriebelen. Overigens zijn mijn douaneconfrontaties bijzonder *smooth* verlopen, ondanks vriend Schroef. Op Schiphol netjes melding gemaakt van het bestaan van mijn Cyborgonderdelen, maar toen de metaaldetector zweeg als het graf, leek onze brave marechaussee eerder medelijden met me te hebben dan dat ze extra alert bleef.

Newark is best een imponerend vliegveld, niet vanwege de drukte maar vanwege het feit dat het tamelijk groots is opgezet. Vijf aparte terminalgebouwen, een eigen fancy shuttledienst tussen de verschillende gebouwen en op een verdiepinkje meer of minder wordt niet gekeken... Totdat je hoort dat ze maar twee start- en landingsbanen hebben, zodat vliegtuigen gewoon standaard een paar rondjes extra moeten pruttelen eer ze kunnen landen. Ach, Schiphol heeft er ook maar vijf.

Maar goed, dan kabbel je in zo'n soort skiliftachtige unit (die shuttledienst) naar het treinstation, om daar in de trein naar NY Penn te springen. Deze trein voert je door New Jersey (dit zou een stad moeten zijn, ik zag alleen een soort vuilstort) naar Midtown Manhattan. De conducteur is alles wat onze NS-ers niet zijn: overijverig en strontchagrijnig. Iedere minuut komt ie voorbij, trekt je kaartje uit je handen en gaat weer snoeihard tekeer met zijn perforatorunit met een overmoedigheid waarbij je je afvraagt wat z'n ouders hem ooit ontzegd hebben. Tja, en dan Penn station... 't is wel een aardig optrekje, maar deze treinhub heeft verdacht veel weg van de catacomben van San Calisto langs de Via Appia in Rome. Een schuilkamer is het, meer niet, waarschijnlijk inclusief muizen en druppelende waterleidingen. Sowieso zijn treinen niet het sterkste punt van de Amerikanen; weinig plaatsen zijn bereikbaar per trein en waar wij al uitslag krijgen als de trein 10 minuten vertraging heeft, komen ze in de VS gerust een hele dag later binnenkassen.

Over NYC heb ik verder nog niet zo veel te vertellen. Ik heb 's avonds na een gezonde Subwaysessie een paar uurtjes door de stad gedraafd, het Empire State Building beklommen met de lift, en eigenlijk was ik helemaal

niet zo platgeslagen. Maar ik ga zeker nog een keer uitgerust terug, dan neem ik een heel weekend de tijd en zal ik ongetwijfeld nog van mening veranderen.

Voor de liefhebbers wat platen van New York:
(de foto's zijn verplaatst naar de fotopagina)

Anyway, na een nacht in de Chelsea jeugdherberg (onwijs hoge bedden hebben ze daar, je ligt daar gewoon zo'n beetje opgebaard) in een taxi gesprongen naar de Port Authority bus terminal waar de Greyhound – die tegenwoordig “Peter Pan” heet, ieeuw – naar Williamstown vertrok. Dit betekende zo'n vijf uur schudden waarna ik als een milkshake uitstroomde over de campus van Williams College. Hier werd ik opgeveegd door een aantal studenten, bij wie ik tijdelijk weggestopt zou worden. Er was op dat moment namelijk net een grootse alumnireünie aan de gang, en al die alumni hielden de *dorms* bezet. Op maandag zouden alle zomerstudenten dus weer moeten verhuizen naar hun échte kamers. Goed en wel binnen en na mijn slaapbank bewonderd te hebben maar even kennismaat met de rest van de bewoners. Eéntje leeft het hele jaar in intieme symbiose met de bank, hoewel hij wel bekend staat als een fervent powerlifter. Verder wandelden er o.a. een groepje grappige Nepalezen rond en een stel hysterische meiden die het zo te zien constant zwaar hebben.

Op m'n eerste dag werd ik meteen meegenomen naar een restaurant net buiten Williamstown, met fantastisch uitzicht over de bergen, fantastische *chicken wings* en een verzameling van meer dan 100 verschillende bieren. Als je lid wordt van de bierclub krijg je een spaarkaart, en als je 50 verschillende bieren achterover hebt geslagen krijg je een eigen bierglas met je naam in goud gegraveerd. Kijk, dan heb je tenminste weer een doel in je volledig kansloze leven. Terug op de campus zijn we met een aantal de alumnireünie wezen crashen; voor gratis happen en drank en prijzig vuurwerk blijft natuurlijk niemand thuis. De dag erna hebben we rustig doorgebracht in een soort park, gebarbecued en gezwommen, en dat was allemaal zodanig relaxt dat ik nauwelijks last van het tijdsverschil heb gehad.

Wat bewijsmateriaal: (de foto's zijn verplaatst naar de fotopagina)
(Die gast met z'n Boston Red Sox-petje heet Jim – James, als z'n pa belt – en is helemaal baseball-gek. Hij stond erop dat er gesoftbald ging worden, met blikjes als honken en een oversized stuk boom als slaghout.)

Williamstown zelf is een lachertje. Het bestaat uit één lange hoofdweg van zo'n 7 kilometer met een handjevol zijstraten. Natuurlijk ben ik al “downtown” geweest; een bank, een krantenwinkeltje, twee restaurantjes, een Williams-snuisterijenwinkel en een soort verfwinkel (!?) vormen het bruisende economische hart van Williamstown ;). De dichtstbijzijnde supermarkt, de *Stop 'n shop*, ligt op een halfuur trappen. Gelukkig heeft zo'n beetje iedereen hier een auto – en zeker niet de meest benauwde bakken – dus ik kom overal waar ik maar wil.

Maandag begon het lableven. Professor Lee Park, mijn juffie ;), liet er weinig gras over groeien en sleurde ons meteen mee naar de briefingruimte alwaar we grondig ingewijd werden in de geheimen van haar anorganische chemieprojecten. Meer over m'n project volgt in de volgende editie. Samen met drie anderen werk ik direct onder haar; Williams College is zodanig kleinschalig (vandaar de naam “College”; dit houdt in dat de universiteit alleen uit een undergraduate school – dus bachelors in opleiding – bestaat, terwijl een “University” ook een graduate school – masters in opleiding en promovendi – heeft) dat er geen aio's, postdocs en andere onderbetaalde sloebbers rondwandelen. In ieder geval, de eerste dag in het lab werden we al meteen door haar uitgenodigd om mee te gaan lunchen, bij de plaatselijke Thai welteverstaan (voor de ketters onder u: ik en Thais gaan errug goed samen)! Ongelooflijk, in Nederland kijken veel professoren naar studenten alsof het zwermen vieze, plakkerige insecten zijn, die ofwel gecontroleerd of anders maar getermineerd moeten worden. Maar goed, bij de Thai – curry waarbij je neusgaten vlammen uitbraken om

half 1 's middags is toch even heftig – zat ze gezellig met ons mee te babbelen en te grappen over normale, menselijke onderwerpen en zich te verslikken in d'r hete hap. Corpus delicti was een plaatselijk niet al te fijngesneden peper. Geweldig wijf, vooral toen ze met een weids gebaar haar creditcard trok voor ons alle vijf. 's Middags werden we vroeg buitengeschopt want iedereen moest verhuizen (iedere student heeft z'n eigen koelkast, dus stel je maar een carnavaleske koelkastenparade buiten op straat voor) en voor mij lag er nog een berg papierwerk te schreeuwen. Amerikaanse loonbelastingverklaringen zijn kinderlijk eenvoudig: je vult het totaal aantal vrouwen en kinderen dat je hebt in, telt er één bij op voor jezelf en that's it, dat zijn je aftrekposten. Dat ze voor deze informatie vier formulieren nodig hebben, is dan weer een ander verhaal :).

Mijn huisgenoten hier vinden het allemaal wel erg spectaculair dat ik van zo ver kom. Ze stonden in de rij om te demonstreren dat ze ook her en der ooit eens een zinnetje Nederlands hebben opgedaan, natuurlijk voornamelijk essentiële zinnen van tamelijk twijfelachtig allooi. Helemaal horror vinden ze het feit dat Leiden zo'n 14.000 studenten heeft (en evenzoveel 'fietsen'), tegenover 2.000 hier, voor wie niet eens genoeg ruimte in de stad is. Het kasteel waar ik op dit moment opgeborgen ben heet het "Morgan building" – we noemen het liefkozend "The Morgue" – en is wat Addams-family-achtig, maar zeker ok. 't Is ook absoluut geen probleem dat het op slechts een halve minuut lopen van het lab ligt. Niettemin moest ik wel bij iemand in de auto springen naar een dorp 25 km verderop voor dekens, kussens en meer van die gein, want daar hebben ze hier werkelijk nog nooit van gehoord. Superleuk, zo'n Amerikaanse Makro, waar ze alles hebben terwijl het geen kont kost. Een reusachtige ventilator voor 8 dollar en een telefoon voor evenveel snaai je dus gewoon even mee. Een student tegenover mij in de gang, Ross, heeft de hele dag een soort dynamisch van samenstelling wisselende harem voor z'n deur staan; wat ie er allemaal mee doet weet ik niet, maar het is dus altijd gezellig op de gang.

De dagelijkse dinerceremonie alhier voltrekt zich in een soort drol die ze Driscoll Hall noemen. Vorig jaar was hier nog een echt gebouw voor, Baxter Hall, maar dit prachtige landhuis (de galerij wordt omgeven door Romeinse zuilen, waarschijnlijk gewoon van gips, maar toch jummie) wordt op dit moment met grof geweld doodgemaakt en vervangen, aangezien het te klein was. Niemand hier op de campus begrijpt hoe ze het in hun hoofd kunnen halen om zo'n schitterend *landmark*-gebouw in te ruilen voor een gruwelijk modern wangedrocht. Erwin, what's the plan, gaan we wat ondernemen? Maar goed, terug naar het eten. Afgezien van wat ongedefinieerde blubberige brokken cranberryjelly is het allemaal goed binnen te houden. De wrap is hier immens populair, ze jetsen er vanalles en nog wat in, onethische combinaties worden niet geschuwd, en ze zijn echt onwijs lekker. Iedereen heeft hier een magneetkaart met een *meal plan*; die van mij werkt nog steeds niet, dus ik moet iedere keer weer met mijn liefste gezicht tegen de foep achter de kassa lispelen dat ik ernstig internationaal ben, dat alle bureaucratie m'n rug op kan en dat ik gewoon wil eten.

De avonden hier worden gevuld met basketbal kijken, basketbal kijken, vage films kijken, rivierduiken in het pikkedonker, kaarten en voor de komende weekends staan in ieder geval al een retourtje Boston en een hike de bergen in (broederlijk tussen de beren) op het programma. Als ze hier opschieten met de aanvraag van een extra kabelpakket kunnen we zelfs nog naar de kwartfinales van het EK koekeloeren. Oftewel, ik vermaak me prima. Dank voor al jullie berichtjes totnogtoe. Blijf vooral mailen, ik hoor graag hoe het met jullie gaat!

Laat ik afsluiten met wat platen van deze illustere campus:
(de foto's zijn verplaatst naar de fotopagina)

Groeten en take care,

Ruben

25 juni 2004

Yo, iedereen,

Amerikanen eten met hun mond wagenwijd open, Amerikanen hebben stoelen die niet alleen mee naar achteren neigen maar ook naar voor, links en rechts (als je na 20 bijna-hartaanvallen gespaard te hebben gratis een echte krijgt, moet ik me onderhand zorgen gaan maken...), Amerikanen hebben geweldig mintijs met stukjes – laten we niet te flauw wezen – stukken chocola, en Amerikanen zijn volledig gefascineerd door bier – er wordt hier zelfs een college “bierbrouwen” gegeven door een prof met praktijkervaring in dezen. Opvallend is dat de meeste studenten hier (en dat verschilt nogal van staat tot staat) tamelijk tam zijn wat politiek betreft, ze laten het allemaal rustig op z’n beloop. Dit neemt echter niet weg dat ze er wel degelijk een mening over (denken te) hebben. Bush stinkt, maar Kerry wil je ook niet te lang onder je neus hebben. De motieven achter de Irak-oorlog rammelen, net als Kerry z’n oorlogsmedailles. De politie is helemaal losgeslagen en het hele landsbestuur is corrupt; zet er iemand in die niet corrupt is, en wees gerust, hij wordt het binnen vier maanden. Over de “heb-, heers- en eierzucht” van de VS valt ook een aardig boekje open te doen. Mij wordt gevraagd hoe “bang” Europa voor de VS is en wat ik van de EU als geheel en de uitbreiding ervan vind. Bereid je maar voor, het begint met het dumpen van McDonalds-vestigingen op iedere straathoek, en uiteindelijk zullen de VS de hele wereld veroveren. Eén student hier is soms lange tijd stil om vervolgens een donderende profetie over het uiteenvallen van de VS aan de Homerische omheining van zijn tanden te laten ontglippen: “Kijk maar naar wat er gebeurde met het Romeinse Rijk en het Pruisische Rijk.”. Leuk om over te filosoferen... en daar laat ik het ook maar bij.

De Nieuwe Wereld houdt nog altijd even obstinaat als onverschrokken vast aan haar eigen verheven systeem van maten en gewichten: gallons, ounces, inches en meer van dat spul. Op zich heeft het wel wat, maar ik kan – nee, ’t is eigenlijk meer: ik wil – er niet aan wennen. Vooral de torrs (ipv mbar) en Fahrenheits zijn irritant. Gelukkig hoef ik op de wasmachines-voor-dummies alhier (andere zijn er niet) alleen maar op “kleurtjes” te drukken en geen vage driecijferige temperaturen in te stellen in de vrees dat ik een uur later mijn garderobe *medium-done* dan wel in een aandoenlijk kindermaatje uit de trommel kan opvissen. Wel erg grappig is dat Amerikanen doorgaans echt kort zijn. Hun kleding en fietsen zijn daar helaas op aangepast, dus ’t was even zoeken voor deze minstens 6 voeten lange Brabander. Een student met een belachelijk grote bek sloeg spontaan af en zag de apocalyps naderen toen hij er fijntjes op werd gewezen dat Nederlandse vrouwen gemiddeld 8 centimeter langer zijn dan hij. Dat biedt nog eens een heel nieuw perspectief.

Aangezien er in dit bergachtige gebied niet veel fraais uit de ether te plukken valt, is de obscure mp3-collectie op mijn laptop omhooggevalen tot primaire bron van muziek. Professor Park is niet te beroerd om de dag te beginnen met het nummer *Tequila* en een bijbehorende uitgelaten *Egyptian walk*. Daarnaast zijn de Kabouterdans en de bijbehorende spasmen inmiddels verplichte leerstof voor vier labs op een rij, werkelijk ongelooflijk. Koen, jammer dat je onze CDL-200-tv-tunes-CD niet hebt meegenomen naar Grinnell... Op dit moment houd ik me vooral bezig met organische synthese, in het bijzonder polycyclische verbindingen. Het is erg relaxed werken en eigenlijk de hele dag lachen. Gisteravond zijn we uitgenodigd in Parks stulp net buiten Williamstown. Na een half uur kundig de grill te hebben bespeeld, schotelde ze ons een formidabel diner voor, waarna we allemaal een soort vishengel kregen om nog een uurtje blijmoedig marshmallows te roosteren boven de barbecue. Alles beter dan Hollandse stampot en die afschuwelijk vieze drop, aldus Park. Zo ga je elkaar wel mogen ja. :-)

Waar ze hier maar geen genoeg van kunnen krijgen is *paperwork*. Ik heb nu al 20 formulieren moeten invullen en ik krijg geen cent zolang ik nog geen *social security number* heb... Professor Park ging zich er maar eens even kordaat mee bemoeien en sleurde me mee naar de Social Security Office in een dorpje verderop. Na 20 minuten op een bankje te hebben gezeten, constant aangestaard door de levensgrote foto’s

van een in mijn opinie zichtbaar gedroegerde Bush en Cheney, hadden ze tijd voor me. Ze gaan nu zo'n beetje heel m'n doopceel (met de klemtoon op "dope", je bent Nederlander of je bent het niet) lichten, m'n gegevens verifiëren met de immigratiedatabase en over een maandje ofzo zal ik wel een nummer krijgen. Labgenootje Beth heeft vorig jaar de zomer doorgebracht in Leiden; ze heeft geen enkel formulier door hoeven worstelen maar kreeg iedere twee weken een zak geld in d'r handen gedrukt... Dát wou ik nou even kwijt.

Iedere dag gaat het er net na voedertijd een uurtje lawaaierig aan toe. Er is hier namelijk een muziekgebouw met zo'n 40 repeteerhokjes met daarin piano's en vleugels van allerhande gevederte; sommige units zijn zodanig antiek dat je er donder op kunt zeggen dat tijdens de *grande finale* ófwel de toetsen rond je oren gaan vliegen ófwel dat het hele zootje ineens 10 cm door z'n poten gaat. Daarnaast heb ik een sleutel van het kingsize pijporgel in Thompson Chapel (zie ook eerdere foto's) los weten te peuten; de vaste organist is een fantastische kerel die net zo grappig is als dat ie eruitziet en bijna nog enthousiaster is dan ikzelf. Mijn labgenootjes zijn muzikaal gezien ook aardig bij; Beth speelt fluit, Katie doet wat op klarinet en piano en Noah speelt viool, piano en klokkenspel (z'n achternaam is Bell, what's in a name...), dus er gaat binnenkort vast het een en ander gebeuren.

Het lab hier is klein, luxe en goed georganiseerd. Iedere dinsdag is er een praatje met gratis lunch. En dan niet zoals in Nederland kleffe bolletjes van voor de oorlog met een plak zweetkaas of uitgedroogde ham erop, maar wraps, chips, allerlei soorten fruit en brownies. Afgelopen dinsdag kwam een trotse mathematicus vertellen dat hij een wiskundig model had gevonden voor het vouwen van origamipapier tot een of ander beest... (!?) Er hangt hier trouwens een natuurkundeprof rond die wat restjes Nederlands spreekt – dat wil zeggen, vooral onverstaanbaar jaren-50-*slang*, 't was naar eigen zeggen een wat belegen cursus die hij gevolgd had. Z'n naam is Aalberts, hij heeft een jaar sabbatical gedaan aan de Leidse Universiteit en – voor de ingewijden – er valt geweldig en erg smakelijk met hem te roddelen over het illustere duo De Groot & Lugtenburg. Over dit laatste fenomeen gesproken, er is ook hier een gepensioneerd prof die met geen mogelijkheid weg te krijgen is: de 70 ruimschoots gepasseerd schrijft hij nog steeds gepassioneerde *research proposals* en het geld stroomt binnen. J. Hodge Markgraf. Mét vlinderdas. Koel.

Erg opmerkelijk is de welgemanierdheid waarmee de Amerikanen je begroeten en een gesprek aanknopen. Zelf geven ze desgevraagd toe dat dit slechts een formaliteit en veelal schone schijn is (als je voor de gein ineens uitgebreid ingaat op de zoveelste "how's it going" schrikken ze zich een ongeluk), maar het geeft je wel een prettig gevoel en het zorgt ervoor dat je zelf ook veel gemakkelijker op mensen afstapt. De meeste zomerstudenten hier zijn echt supergezellig, raar en erg simpel. Dus laat ze maar proberen om me in deze 9 weken te indoctrineren met hun overdreven goede voorkomen... alleen van de Nederlandse nuchterheid en directheid hebben ze maar met hun poten af te blijven.

Ik ga 'm smeren naar New York voor wat cultuur, wat typische locaties uit *Die Hard with a Vengeance*, wat goedbewaarde geheimen en een uitgeslapen blik op de stad. Volgend weekend is het Independence Day, dan zit ik in Cambridge/Boston, en voor de rest is juli ook de maand van de openluchtconcerten in Tanglewood waar veel mensen van hier naar toe willen. Naast Fountains of Wayne (Williams-alumni!) schijnt ook het beroemde Boston Symfonie-orkest een aantal keer op te treden, en dat wil ik niet missen.

Mocht het niet lukken om de foto's van vorige keer te openen: op mijn website staan zowel de foto's van vorige als van deze week geparkeerd.

Tot slot: wederom dank voor al jullie opgewekte mail. Onstuimig als ik nu eenmaal ben geeft het een zekere rust te horen dat in Nederland alles stabiel en oranje is.

Groeten,

Ruben

6 juli 2004

Yo allemaal,

Het heeft even geduurd, maar hier volgt dan mijn derde monstermail. Over NY heb ik veel te vertellen, maar je moet het hoe dan ook gewoon zelf zien en beleven. Ik zal binnenkort wat foto's online zetten; moet wel even wat gratis hosting-ruimte fixen want de eerste scheuren dienen zich al aan in de ommuring van m'n eigen volgestouwde websiteruimte. Voor nu zal ik enige clementie betrachten en het kort houden. Tussen haakjes: het gaat prima met me!

Na een bezoek met m'n gymnasiumklas aan het Joods Historisch Museum in Amsterdam, toen ik nog 13 en bebrild was en het op een gegeven moment zwart met Browniaans bewegende paarse vlekken werd voor m'n ogen van verveling, had ik even iedere hoop verloren om ooit nog een museum leuk te gaan vinden. Gelukkig verdwijnen sommige fobieën met de jaren, zo ook deze, en dus belandde ik – na eerdere vreugdevol stemmende ervaringen met musea in Rome en dichterbij huis – bij de Frick Collectie, een museum in een villa aan de oostkant van Central Park. Ik wil dat huis. De etsen van Rembrandt (in vier fasen!) en een vage Belg en de schilderijen van Frans Hals, Hans Holbein en Jan Vermeer (!) waren schitterend, maar het allermooiste was toch wel de binnenplaats met Griekse zuilen en beelden, een vijvertje, on-Hollandse flora en op de achtergrond pompende orgelmuziek... Verder hebben Central Park, St. Patrick's Cathedral, Times Square, Battery Park, en – met stip – het uitzicht op NY vanaf de overzijde van de Brooklyn Bridge er in ieder geval voor gezorgd dat ik deze keer wél overweldigd ben door New York. Heel erg gaaf vond ik het feit dat er aan de rand van Central Park een beeld van Shakespeare staat, met daaromheen geluidsboxen waaruit plotseling tangomuziek weerklinkt en alle mensen opspringen van hun bankjes en met elkaar gaan dansen! Oftewel: ik ga nóg eens terug!

De Amerikaanse politie is ongelooflijk paranoïde – toegegeven, voor een goede reden. Op Grand Central (het Gorlaeus mag dan trots zijn omdat ze een marmeren trapje hebben, Grand Central Terminal is helemaal van marmer – of toch in ieder geval de eerste centimeter bekleding van iedere muur :-)) had ik me neergevlid in een grote oude-mannenstoel. Even later stond ik op en liep naar een prullenbak twee meter verderop om het overschot van een mislukte culinaire poging van een eetkraampje te dumpen, en ik had m'n kont nog niet gekeerd of er stonden een agent en een legervert aan m'n tas te snuffelen die de krantenkoppen al voor zich zagen: “Explosieve Nederlandse onderbroek richt ravage aan in NYC.” Ieder normaal mens zou denken dat ze je tas mee willen nemen naar de Gevonden Voorwerpen of in ieder geval ervoor zorgen dat ie niet gestolen wordt, maar nee hoor, ze zijn bezorgd om wat erin zit, meer niet. Normaal zijn is equivalent geworden aan onnozel.

In het lab is alles stabiel en organisch. Professor Park weet het te presteren om altijd alles kwijt te zijn. We vinden haar boodschappenbriefjes tot onder het NMR-apparaat. Ook onze muzikale uitspattingen gaan de goede kant op. Weggestopt in de kelder van het muziekgebouw begonnen we braaf met Mozart, maar op de een of andere manier presteerden we het om te eindigen met Christmas Carols. De hele scheikundeafdeling hier was trouwens geschokt vanwege het resultaat van Nederland-Portugal, dat deed me goed ;-).

Een vriendin van Erwin – mijn illustere voorganger hier op Williams –, Megan, spaart gerenommeerde universiteiten (en vriendjes ;-)) – dit moet je misschien maar even onvertaald laten, Erwin), en resideert deze zomer op Harvard. Ik moest maar eens langskomen. Mijn labgenootje Katie was zo vriendelijk om mij en een aantal anderen een lift te geven, en dus stapte ik vrijdagavond de auto uit en de metro in in Boston! Harvard

University ligt in een voorportaal van Boston, Cambridge (ja, ik moest ook wennen aan de naam). Naast Harvard herbergt Cambridge het Massachusetts Institute of Technology (MIT). Wat Williams is onder de *Colleges* in de VS, zijn Harvard en MIT onder de *Universities*: topspul. Uitermate aandoenlijk is wel het viswijfachtige gekijf tussen Harvard-studenten en MIT-studenten onderling. De gelijkenis met de buitengewoon harmonieuze verhouding tussen Leidenaren en Delftenaren komt ineens ten tonele gehuppeld. Waar MIT zwaar technologisch ingesteld is, is Harvard in feite een *liberal arts*-universiteit (vergelijk de websites harvard.edu en mit.edu maar eens, you'll see what I mean). Gevolg is dat MIT-studenten Harvard-bèta's spottend als *majors in English* – veredelde studenten Engelse taal en cultuur – die dan toevallig ook iets van natuurverschijnselen afweten, beschouwen. Voor de volledigheid: Williams is ook een *liberal arts*-college ☺. Anyway, Harvard-studenten daarentegen vinden de MIT-fauna eng, bleek, wereldvreemd, en eigenlijk gewoon *evil*. Op zich is dat niet zo gek; de MIT-campus bestaat uit talloze grote, grijze, betonnen gebouwen – zelfs de *dorms* lijken nog het meest op fabrieken – die onderling verbonden zijn door ondergrondse tunnels, zodat de MIT-ers niet blootgesteld hoeven te worden aan daglicht ;-). Maar goed, ga dus niet in een MIT-trui over de campus van Harvard lopen pierewaaien, want je komt in reepjes terug.

Harvard ligt aan een soort Leidseplein-achtig stuk asfalt, en aan datzelfde plein ligt een bioscoop. In die bioscoop gebeuren vreemde dingen, maar daarover later meer. Het grote hek rond de universiteit eenmaal gepasseerd, loop je door een park, Harvard Yard, waar het gras altijd groen en lang is, totdat je ineens oogcontact maakt met een aan Medusa blootgestelde versie van John Harvard. Deze man liet ergens in de 17^e eeuw de helft van zijn girorekening en een grote stapel boeken na aan het *New College* van toen, dat daarop zijn naam veranderde te zijner ere. Thans houdt John met sereen doch ietwat boosaardig gelaat nauwlettend in de gaten of het gras wel groen en lang blijft.

Na deze formaliteiten met John smokkelde Megan me haar studentenhuis binnen, waar ik terecht kwam tussen een grote berg astrofysici. Wát een huis... Tamelijk grote kamers, met veel donker hout en iets wat ooit een open haard was, en in de gangen hangt als constante factor de geur van macaroni met kaas (overigens is dat heel geschikt om in de magnetron op te stoken). De vensterbank – letterlijk – werd mijn habitat. Eenmaal gelegen was het onmogelijk om jezelf nog in een andere houding te manoeuvreren en überhaupt enig ander lichaamsdeel dan je oogleden te bewegen. Toch lekker geslapen! En dan die astrofysici... Superlollige mensen, ontzettend gastvrij en ze vinden alles best. Ook zijn ze gek op afgeprijsde LEGO-modellen van de Pathfinder om vervolgens twee weken bezig te zijn met het in elkaar zetten van dat kreng.

Zaterdag hebben we toeristisch door Boston gewandeld. De havenfeesten waren aan de gang, inclusief talloze optredens op straat. Waar New York vooral imponerend is, is Boston een stuk huiselijker maar daarom niet minder geweldig. Het doet zelfs wat Rotterdam-achtig aan. En toen was daar om middernacht ineens de meest vage film die ik ooit gezien heb... in het Harvard Theatre draaide “Rocky Horror – the picture show”:

From an experimental production in a small London theater to a smash international stage hit to a major motion picture, all in the space of 18 months! That's the exciting history of THE ROCKY HORROR PICTURE SHOW,' a Lou Adler/Michael White musical production for 20th Century-Fox. THE ROCKY HORROR PICTURE SHOW is an outrageous assemblage of the most stereo-typed science fiction movies, Marvel comics, Frankie Avalon/Anette Funicello outings and rock n' roll of every vintage. Running through the story is the sexual confusion of two middle American 'Ike Age' kids confronted by the complications of the decadent morality of the 70's, represented in the person of the mad 'doctor' Frank N Furter, a transvestite from the planet Transsexual in the galaxy of Transylvania.

Eh, need I say more? Deze cult-musical is zodanig bewerkt dat live-acteurs in de bios naspelen wat er op het doek gebeurt. Tevens volgt op iedere in de film uitgesproken zin een spitsvondige *oneliner* vanuit de bioscoop, en gooit het publiek tijdens bepaalde scènes rijst of wc-papier door de bios! Het grootste deel van

het publiek bestaat dan ook uit mensen die deze “interactieve film” al voor de 20e keer zien en het hele script uit hun hoofd kennen. Het meest hilarische onderdeel was een soort dansje, de *timewarp*, waarbij iedereen zijn stoel uitvloog, het middenpad instormde en, analoog aan wat op het doek gebeurde, kont aan kruis bijzonder dubieuze bewegingen ging staan maken. Als Rocky Horror-maagd keek ik m’n ogen uit...

Zondag – Independence Day - hebben we samen met 450.000 anderen doorgebracht op de Esplanade, een slierterig park langs de rivier die Boston van Cambridge scheidt. ’s Avonds vond hier een concert van het Boston Pops Orchestra plaats waarbij alle patriotistische registers opengingen. Ik heb enthousiast meegeblèrd met gruwelijk in je hoofd rondspokende volksliedjes als “America, America”, “Yankee Doodle”, “This land is your land” en de hele VS vierde z’n verjaardag met een kluit vuurwerk waarbij het zelfs nog respectloos is als je er u tegen zegt. Het schijnt één van de mooiste en drukst bezochte shows in de hele States geweest te zijn. En in plaats van er lustig op los schijtende meeuwen laten ze in Boston tijdens het spelen van de Amerikaanse *National Anthem* (met een volstrekt onmogelijk middenstuk) vier F-15’s in ruitformatie over je hoofd vliegen. Onwijs indrukwekkend.

Maandagmiddag heb ik m’n astrofysische gastgezin en de macaronilucht weer ingeruild voor Katie's bolide: terug naar Williamstown om het Park-lab op stelten te zetten. Alle professoren hier kennen overigens de *timewarp*, ze durven het alleen niet zo makkelijk toe te geven ;-).

Hartelijke groeten, take care,

Ruben

17 juli 2004

Beste iedereen,

Ik ben over de helft, en da’s best raar. Wekenlang voelt het alsof je alle tijd van de wereld hebt en dit moment nooit gaat komen, maar nu is er een heel vervelend soort aftelmechaniekje gestart en ik moet gewoon een lijst gaan maken met alle dingen die ik nog wil gaan doen hier voordat ik weer in het vliegtuig gezet word.

Afgelopen weekend zijn we naar Tanglewood geweest, naar een optreden van het Boston Symfonie Orkest. Tanglewood is een soort open plek middenin het bos, met twee concerthallen, één mooie, en één schuur. Wij gingen naar de generale repetitie (stukken goedkoper dan de avonduitvoering) en de eerste wet van de logica gehoorzamend zaten we dus in de schuur. Gelukkig zaten de orkestleden er conform de in een doorsneeschuur heersende dresscode ook allemaal bij in hun tuinkloffie, klaar om na hun kunstje weer onkruid tussen de terrastegels uit te gaan peuteren. Overigens is Tanglewood wel een prachtige locatie; ’s zomers (dat wil zeggen: als de zon z’n best doet) zit het hele grasveld vol met duizenden mensen die al kamperend naar de diverse concerten luisteren. Het optreden zelf was ook zeer de moeite waard: de pot schafte een pianoconcert van Mozart en een symfonie van Shostakovich. Een of andere Igor stond met z’n stok te zwaaien en de beroemde pianist Emanuel Ax beroerde de toetsen van de piano. ’t Is een man, maar hij ziet eruit als Queen Elizabeth. Niettegenstaande dit hoge dakduifgehalte speelt hij om van te watertanden!

Na Tanglewood hebben we even rondgehangen in Pittsfield, da’s zo’n beetje de enige plaats van betekenis binnen een straal van 20 mijl rond Williamstown. Sinds echter de GE-fabrieken daar gesloten zijn, zijn alle leuke mensen weggetrokken en is er een deprimerende, uitgedroogde stad overgebleven. Een stuk of 100 in de meest exotische tinten geschilderde schapenbeelden (inclusief Delfts blauw en koe- en tijgermotieven (!?)) op iedere straathoek moeten de boel wat opleuken. Volledig kansloos. Pittsfield is alleen goed voor ijs. Om

precies te zijn, een emmer met 30 bollen Ben&Jerry's erin, stukken banaan en brownie, afgemaakt met diverse soorten hagelslag en snoepjes. Uitgevonden in de staat Vermont wordt zo'n emmer een "Vermonster" genoemd. We hebben er met 9 zomerstudenten uit zitten scheppen en het is natuurlijk onnodig te vermelden dat het Park-lab deze wedstrijd van het begin tot het eind controleerde :).

Het is donker.... het onweert.... ergens is een vijver maar je weet niet waar de natte, blinkende stoep ophoudt en de vijver begint. Links van je een spookkasteel, voor je een eivormig congresgebouw en achter je vier betonnen flats. Het klinkt als het begin van een slechte B-film. Of als ons bezoek aan de ongelooflijk *weirde* stad Albany, in de staat New York, voor het optreden van Fountains of Wayne (bekend van de hit *Stacy's mom*). Aangezien twee van de bandleden op Williams hebben gezeten (en het concert gratis was) moesten we hier natuurlijk naar toe. Het was eerlijk gezegd zeer de moeite waard; wat aan de nogal statische show ontbrak, maakte de muziek ruimschoots goed. De rit ernaartoe was ook gedenkwaardig. Onze chauffeuse had haar rijbewijs in New Jersey gehaald en hield er – schijnbaar daardoor – een iets ruigere manier van rijden op na. Na een half uur over kronkelige bergweggetjes geraced te hebben, vind je jezelf dan werkelijk overal in de auto terug.

Het werk in het lab gaat voorspoedig. Een aardig deel van mijn werk speelt zich af in een zogenaamde *glove-box* (een "handschoenenkast"), da's een soort quarantainekast waar je alleen met je armen ingaat en vervolgens zuurstof- en watervrij kunt werken. In feite ben ik bezig met nanotechnologie; ik maak twee grote moleculen die we als liganden voor metaal-ionen gaan gebruiken en afwisselend op elkaar gaan stapelen om zo een "moleculaire draad" te maken die leuke geleidingseigenschappen heeft en daardoor een belangrijke rol kan gaan spelen in de toekomst van de microelectronica.

Ik laat het hierbij. Wederom dank voor al jullie tekenen van leven! De afgelopen twee weken heb ik wat problemen met mijn e-mail gehad, deze zijn als het goed is nu opgelost, maar het kan zijn dat mail verstuurd naar ruben@ream.nl in de afgelopen twee weken niet bij mij is aangekomen.

Hartelijke groeten,

Ruben

29 juli 2004

Yo iedereen,

't Is geloof ik weer even geleden dat ik wat heb laten horen... Niet dat ik stilgezeten heb. Wel stilgestaan, twee uur lang langs de snelweg in the middle of nowhere. We zouden twee weken geleden met z'n vijven naar Boston gaan maar de auto hield er mee op, bergopwaarts was ineens iets te veel van het goede. En het werd gewoon al donker! Uiteindelijk zijn we teruggesleept naar Williams, gezellig met z'n allen in de auto achterop de sleepwagen... Toen zijn we maar naar het beroemde Clark Art museum hier in Williamstown gegaan. Niet al te spannend vergeleken met New-Yorkse draken als het Metropolitan Art museum, maar toch goed voor enige uurtjes aangenaam verpozen tussen talloze Renoirs en enkele gigantische klassieke taferelen van de hand van William Bouguereau. Vanaf het Clark-museum kun je een "pad" de bergen in volgen; halverwege kom je op een heuvel uit vanaf welke (kan niet meer kiezen tussen vanwaaraf en waarvanaf, 't eerste stadium in mijn veramerikeringsproces) je een schitterend uitzicht over Williamstown (lees: de parkeerplaats van het museum) hebt. Als je het pad dan nog verder de bergen in volgt, zal dat nog een uurtje of wat goed gaan; daarna zie je ineens geen witte reflectoren meer aan de bomen hangen. Op goed geluk klauter je dan wat door het bos, waarna je jezelf ineens terugvindt op een soort bergvlakte als in *The Sound of Music*. In dit geval is

het echter niet de kraakstem van Moeder Overste die je de weg doet terugvinden maar het silhouet van een huis aan de horizon. Dit blijkt dan een school te zijn, en gelukkig, gelukkig, je bent dan alweer bijna terug in Williamstown. Had ik al verteld dat we ons op een gegeven moment (slik...) een beetje verdwaald voelden?

De weken zijn wel erg druk geworden. Over een week moet onze fleur-en-fijne poster ergens in het lab tegen een muur kleven. Professor Park heeft er inmiddels lucht van heeft gekregen dat ik mijn colloquium in Leiden over mijn zomerstage wil gaan houden, en de bijbehorende Powerpoint-presentatie graag vóórdat ik het vliegtuig inspring af wil hebben; ze vond dat ik die presentatie dan eerst ook nog maar eens op haar en mijn labgenootjes los moest laten. Joepie, extra oefening! Ze is trouwens helemaal dartel, want ze heeft een nieuw speeltje, d'r Combiflash is eindelijk gearriveerd. Voor de leken die geen idee hebben waar die opwindingsfactor 'm dan in zou moeten zitten: het zuiveren van stofjes na een reactie (verontreinigingen en bijproducten kwijtraken) kan een tijdrovend karwei zijn, tenzij je er een apparaat voor koopt. Je giet je troepje in een buisje, zet het apparaat aan, het beestje pruttelt wat, gaat vervolgens als een soort Senseo-installatie – *mutatis mutandis* – vrolijk snorrend 100 reageerbuisjes vullen en spuugt onderwijl een soort grafiek uit waaruit je op kunt maken in welk buisje iets zit, en, zo ja, wat. Heeeel handig... maar natuurlijk heeft het eerste geval waarbij handmatig zuiveren ("kolommen") beter gaat zich al aangediend :).

Af en toe eist de drukte z'n tol: afgelopen dinsdag hadden we na een onnoemelijk saaie biologische lunchlezing over beestjes-die-nog-niet-ontdekt-waren zo'n erge dip dat professor Park ons maar naar de plaatselijke koffieboer stuurde omdat we er alledrie bijliepen alsof er nog een kleeerhanger in onze shirts zat. Beth doet overigens iedere dag zeer; ze is voorzitter van het frisbee-gebeuren op Williams en je krijgt het gewoon spontaan te kwaad als je 'r 's ochtends na het zoveelste frisbee-toernooi het lab binnen ziet strompelen.

Overigens hebben we ons vorige week vrijdag helemaal kapot gelachen: Noah uit mijn lab was erg nieuwsgierig hoe stekelhaar hem zou staan, dus ik had m'n pot Amerikaanse Super-Spike-gel (sterkte: 10 van de 10) meegenomen en iedereen behalve hijzelf was het erover eens dat het erg goed stond. Studenten uit het lab naast ons hadden heel het schouwspel met interesse gevolgd en op een gegeven moment stond de halve gang zich uit te leven. Aan het eind van het liedje kwam het erop neer dat ik drie nieuwsgierige professoren heb staan spiken... Eén stribelde nog wat tegen (z'n kinderen gaven een feestje, andere mensen, uitlachen, durf niet, punkrocker, scheiding aanvragen, bladiebla) maar hij was uiteindelijk toch nog betrekkelijk snel om. Echt cool, zou ik in Leiden nooit gedaan (willen) krijgen.

Na het Boston-drama van twee weken terug ga ik het morgen heel moedig opnieuw proberen. De Democratische conventie is net achter de rug; John Kerry z'n snuit is vast en zeker prominent in beeld geweest, en Boston mag wel even ontsmet worden voordat ik weer binnenva na een week waarin de ene helft van de stad een soort fort was en de andere helft een puinhoop. Sikke, dat jibjab-flash-filmpje is mateloos populair hier. Ach (Utinam...), galmden het Gaudeamus en Io vivat maar net zo hard door de Pieterskerk als dat "This land..." in het lab doet...

Ik hou het weer even voor gezien en blijf jullie bedanken voor de stroom e-mails die mij dagelijks bereikt. Mijn fototoestel kan na twee levensmaanden al bijna tot 400 tellen, dus bereid je maar voor.

Idioom van de week: "*Is there a student discount?*" brengt je overal.

Gegroet,

Ruben

9 augustus 2004

Hoi,

Dit is waarschijnlijk m'n laatste (en ook kortste; weinig tijd) berichtje vanuit de States. Ik ben m'n laatste week ingegaan en ik vind het ronduit stom (want dat is het enige juiste woord) dat Vadertje Tijd niet wat meer genade met me kan hebben. Het is erg jammer om terug te moeten als er net schot in je onderzoek zit, zeker als je je bedenkt dat een deel van dat onderzoek pas volgende zomer gecontinueerd wordt – hier zijn immers geen aio's en postdocs!

De afgelopen twee weekenden heb ik afscheid genomen van respectievelijk Boston en New York. In Boston werd ik met veel lawaai weer op Harvard opgevangen, waar de astrofysici uit de vorige aflevering collectief besloten hadden om hun haar te verven in lichtelijk vrijzinnige kleuren. 's Middags naar het afscheidsconcert van de band Dispatch geweest, niet dat ik er ooit van gehoord had. Het was een gratis concert aan de waterkant en er waren daarom maar 100.000 mensen, grotendeels van het type groupie-meid. Een paar knakkers klauterden in de bomen, de takken bogen een beetje door en hoppa, 30 meiden in paniek en de chaos was compleet. Het programma was niet bijster spannend, na drie liedjes hadden we wel alles gehoord wat ze in huis hadden. Het ijsjesrepertoire was veelzijdiger, zij het sneller afgelopen dan het concert zelf.

's Avonds werd er een Shakespeare-toneelstuk in de open lucht opgevoerd, "Much ado about nothing". Lees het boek maar. Neem wel de tijd, want er is af en toe geen doorkomen aan. Shakespeare is nu eenmaal een meester in het leggen van de meest complexe crosslink-relaties (!?) tussen mensen.

Zondag gedimsumd (hoera, weer zo'n vreemd werkwoord net als "Playstation-en") in Bostons Chinatown. Superleuke wijk, ineens een compleet andere geur op straat, overal Chineesjes in allerlei soorten en maten – maar overal het algemeen wel klein –, en vooral: overal eten. En dan niet van de vereuropeaaniseerde Babi Pangang maar écht en lekker Chinees eten. Erg grappig is dat het personeel van het dimsum-restaurant geen woord Engels spreekt c.q. wil spreken. Het enige wat ze uitkramen is "alalalala! lala?" maar het enthousiasme waarmee ze dat doen en hun gerechtjes aanprijzen is steeds weer goed voor een glimlach.

En New York? Ik voel me er helemaal thuis, helemaal op m'n gemak en ik weet al blindelings de weg. En nu ik een concrete lijst met dingen heb die ik er nog graag wil zien en doen, zal de drempel om snel nog eens terug te gaan erg laag zijn.

Vorige week twee terroristen uit Nederland op bezoek gehad, Koen & Emile (ben benieuwd of dit mailtje onderweg naar Nederland gescand wordt :), die waarschijnlijk nu ergens tussen New Jersey en Washington DC over de Interstate pruttelen in hun huurauto (mooi bakkie!). Het leek hier even een Nederlandse kolonie. Vreemde ervaring om twee Leidenaren op bezoek te hebben, vooral als ze je pas een paar uur van tevoren van dat voornemen op de hoogte stellen ;). Maar het was mooi!

Vorige week vrijdag posterpresentatie, niet m'n favoriete bezigheid, maar je moet nu eenmaal ook het idee achter en het verloop van je onderzoek kunnen presenteren. Dat sommige mensen nog minder van posters houden dan ik bleek wel uit het feit dat een bepaalde groep gewoon een kartonnen doos uit elkaar had getrokken en één van de delen als een soort drieluik met papier had beplakt...

Voor morgen staat er nog een Korean-rib-party ('t is gewoon eten) bij de prof thuis gepland, en dan moet ik gaandeweg m'n koffer maar weer eens uit de kast gaan trekken. Komende zaterdagochtend ga ik met de bus (duur: 5 uur) terug naar New York City en vervolgens met onze nationale trots (duur: 7,5 uur) vanaf JFK Airport terug naar Schiphol, waar je me eerst mag strijken.

Tot snel, dan meer!

Tot slot: een triest bericht uit Nederland was dat van het overlijden van de oude hoogleraar van mijn vakgroep in Leiden, professor Jacques van Boom, op 31 juli jl., na een kort ziekbed. Als je, zoals ik, zijn baldadige streken en fantastische colleges anderhalf jaar lang meegemaakt hebt, is het onvoorstelbaar dat als ik straks terug ben, hij er niet meer is.

Ruben

© 2005 RUBEN E. A. MUSSON
WWW.REAM.NL